

J.D. HEEMSKERK

Roman

Geluk

met droefheid
en blijdschap

CITERREEKS

Van J.D. Heemskerk verschenen eerder in de Citerreeks:

Een mens is als kwetsbaar aardewerk
Als een wazige verte helder wordt
Ga niet alleen

J.D. Heemskerk

*Geluk met
droefheid en
blijdschap*

Citerreeks

ISBN 9789401908696
ISBN e-book 9789401908702
NUR 344

© 2017 Citerreeks
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.citerreeks.nl

Alle rechten voorbehouden

Ramon Vermeule veegt voor de zoveelste keer zijn bezwete gezicht af met een zakdoek, die al behoorlijk doorweekt raakt. In het vrijwel lege pand, waar hij met nog enkele anderen aan een renovatie bezig is, staat de zon al een paar uur te branden op de onbedekte ramen en dat jaagt binnen de temperatuur omhoog. Naar zijn besef duurt het eindeloos voor het eindelijk twaalf uur is.

Dan begint hun middagpauze. Ramon laat zich op een van de overgebleven oude stoelen zakken en kijkt in zijn lunchtrommel-tje. Hij heeft best trek, daar niet van, maar met dit warme weer zonder wat te drinken erbij lokken hem de boterhammen met kaas en worst nog niet echt aan. Hij kijkt naar een collega die zich in hetzelfde vertrek bevindt.

‘Zeg, zullen we eerst wat te drinken halen in de supermarkt hiernaast?’ stelt hij aan Frans voor.

‘Dat is best,’ is Frans het direct met hem eens.

Samen lopen ze naar beneden en ze gaan de naast het gebouw gelegen supermarkt binnen. Het is er op dat moment niet druk. De twee jongens zoeken eerst op de plaats van de frisdranken, maar die zijn hier niet gekoeld. Dat lokt niet aan, daarom loopt Ramon door naar de gekoelde zuivelafdeling en pakt daar een pak karnemelk.

‘Dit lijkt me beter op zo’n warme dag,’ roept hij naar Frans en hij begeeft zich naar de kassa’s om af te rekenen. Hij zet het pak op de toonbank voor de kassa neer en zoekt zijn portemonnee.

‘Dat is 80 cent alstublieft,’ zegt de caissière tegen hem en ze slaat het bedrag aan. Nu eerst kijkt Ramon wat beter naar haar gezicht en hij ziet er iets bekends in. Hij legt een euro neer, krijgt 20 cent wisselgeld terug en loopt een paar stappen verder om op zijn collega te wachten. Ondertussen laat hij zijn blik opnieuw over de kassajuffrouw dwalen. Het bekende komt omdat ze een

beetje op Tiny Bliet lijkt, maar dit meisje is beslist jonger. Die Tiny aan wie ze hem doet denken, zit in zijn groep van de catechisatielessen. Als Ramon deze link gelegd heeft, weet hij ineens het bekende in deze kassajuffrouw thuis te brengen. Het kan haast niet anders of dit moet een van Tiny's zussen zijn. Ramon weet namelijk dat Tiny verschillende jongere zussen heeft. Maar behalve Tiny als het catechisatie is, ziet hij de anderen gewoonlijk alleen in de kerk en dan slechts van een afstand. Want het gezin Bliet zit helemaal achterin en hij met hun gezin bijna vooraan.

Het meisje op wie zijn aandacht is gevallen, let niet op hem, ze helpt eerst Frans en daarna nog een volgende klant.

Dan heeft Ramon zich al van haar afgekeerd. Hij gaat met zijn collega terug naar het gebouw dat gerenoveerd wordt. Toch blijven zijn gedachten hangen bij dit hem minder bekende meisje Bliet. Ze heeft best een aardig gezichtje, peinst hij. Typisch dat ze me hier nooit eerder is opgevallen. Maar ik werk hier natuurlijk nog niet zo lang. Dit moet buiten de kerk onze eerste ontmoeting zijn. Alleen daar zie ik de dames Bliet wekelijks, maar wel vanuit de verte.

De volgende dag besluit Ramon opnieuw naar de supermarkt te gaan om drinken te halen. Maar deze keer als een excuus, om nog eens en nu wat nauwkeuriger dat meisje Bliet te bekijken. Ramon is op een leeftijd gekomen dat hij wat serieuzer naar het vrouwelijk schoon gaat kijken. Aan Frans vraagt hij dit keer niets. Hij gaat in z'n eentje.

Ze is er deze dag ook weer, maar ze zit nu niet achter de kassa. Ramon moet er in de winkel een kleine speurtocht voor houden en hij ontdekt haar ten slotte bij de groente. Ze kan dus nu zijn karnemelk niet afrekenen, daarom verschuilt hij zich een pad verder dan de groente tussen koek en chocola om daar door een spleet tussen de pakken naar het meisje Bliet bij de groenteafdeling te kijken. Dichter bij haar dan ooit in de kerk vindt hij het meisje opnieuw de moeite van het aankijken waard. Kastanjebruine haren omlijsten een gaaf gezichtje met wat hoge jukbeen-

deren en ze heeft ogen in een kleur die het midden houdt tussen grijs en groen. Omdat hij nu wat meer verdekt opgesteld staat dan gisteren kan hij haar iets vrijmoediger bekijken. Zo ziet hij, behalve wat meer van haar gezicht, ook andere dingen die hem de dag tevoren niet waren opgevallen. Er werken daar meer meisjes bij de diverse afdelingen en allemaal dragen ze op een spijkerbroek een groen en wit jasje van de zaak. Maar dit meisje Bliëk draagt onder dat jasje als enige een rok. Ramon ziet nu ook dat ze vrij lang haar moet hebben dat, waarschijnlijk in opdracht van de bedrijfsleiding, tot een paardenstaart is samengebonden. Haar rok en de blouse die ze aanheeft, zijn, voor zover hij die door dat supermarktjasje kan zien, wat gekreukeld. Dat nu is typerend voor dit gezin. Mevrouw Bliëk en haar dochters zien er meestal wat smoezelig uit. Ramon weet dat meneer Bliëk een grote kwekerij runt in groente en fruit. Hij is er weleens geweest om groente voor zijn moeder te halen. Toen is hem verschillende keren opgevallen dat er, behalve de moeder, ook verscheidene jonge meisjes in de tuinderij aan het werk waren. Het hele gezin wordt klaarblijkelijk ingeschakeld! Komt die groezeligheid misschien door hun werk in kas en tuinen? Alleen Tiny ziet er op de catechisatie altijd keurig uit.

Waarom werkt dit meisje eigenlijk hier in plaats van bij haar vaders bedrijf? Ramon weet wel dat het niet zo geweldig gaat met het bedrijf van Bliëk. Dat het hele gezin in het bedrijf aan het werk is, komt vermoedelijk omdat er geen geld is voor personeel. Dat kan de man zich niet veroorloven en dat zal de reden zijn dat zo veel leden van het gezin zich met man en macht inzetten om gezamenlijk het hoofd boven water te houden. Juist daarom blijft Ramon het vreemd vinden dat dit meisje ook niet thuis werkt, maar hier in de stad een supermarktbaantje heeft, al verraden haar kleren wel het niet zo frisse 'Bliëk'-stempel.

Erg veel langer kan Ramon hier niet blijven staan zonder toch op te gaan vallen. Daarom loopt hij met zijn pak karnemelk verder naar de kassa's en vervolgens terug naar zijn werkplek.

Maar zijn gedachten blijven nog bij het meisje Blik. Dit is vast en zeker een van de jongere zussen van Tiny, bedenkt hij weer. Tiny is de enige die hij door de catechisatielessen wat beter kent. Maar deze zus maakt om de een of andere reden meer indruk op hem dan ooit Tiny. Hoewel hij maar twee woorden met haar heeft gewisseld, vindt hij in haar oogopslag iets innemends dat hem aantrekt. Ondanks dat hij zijn hersens pijnigt kan hij maar niet op haar naam komen. Geen nood, daar komt hij nog wel achter. Eerst het maar eens thuis aan zijn zus Gitta vragen.

Als twee dagen later het weer omslaat, zakt de behoefte aan een koude drank aanmerkelijk. Het werk vraagt in die dagen ook wat meer aandacht en daarom verkort Ramon de pauzes, net als zijn collega's. Ze blijven ook binnen.

Op de laatste werkdag van die week loopt Ramon na het einde van zijn werktijd, zoals gewoonlijk tegen halfvijf, door de winkelstraat naar zijn auto. Hij kan bij de winkels niet langdurig parkeren en daarom staat zijn auto altijd een paar straten verder. Ter hoogte van de supermarkt schrikt hij op door harde stemmen. Er wordt een poortdeur wild opengegooid en tot zijn verrassing komt dan het meisje Blik tevoorschijn dat met een fiets aan haar hand haastig de straat op komt en eenmaal daar, de fiets meeslepend, nerveus begint te rennen. Tot zijn verbazing ziet Ramon dat er zeker vijf opgeschoten jongens van een jaar of veertien, vijftien achter haar aan komen, die het duidelijk op het vluchtende meisje gemunt hebben. De jongens roepen haar spottende kreten achterna die voornamelijk op haar kleding wijzen. Het nog meest fatsoenlijke woord dat hij hen hoort roepen is 'refotut'.

Ramon wordt er woedend om. Zeker, hij is van hun gezin het minst 'Bijbelvast', maar hij gaat nog elke zondag minstens één keer mee naar de kerk. Om aan zijn ouders zijn goede wil te tonen, volgt hij zelfs in de wintertijd op de maandagavond de catechisatielessen, maar het vuur waarmee zijn ouders en zijn broer Maarten christen zijn, is bij hem reeds lang verflauwd. Vooral om zijn moeder een plezier te doen houdt hij sommige kerkelijke

plichten nog aan. Maar zoiets als dit, om iemand vanwege enigszins afwijkende kleding te bespotten en lastig te vallen, gaat hem te ver. Ramon meent dat elk mens zijn religie mag beleven op zijn eigen manier, zonder lastiggevallen te worden door mensen die er niet alleen anders over denken en de spot drijven met jouw opvatting, maar die hun religie of politieke overtuiging ook willen opdringen. Hier gaat iets behoorlijk fout, meent hij. Ramon begrijpt dat als hij iets wil doen, dat nu direct moet gebeuren. Zodra hij dat inziet, komt hij meteen in beweging en rent achter de jongelui aan.

Hij volgt hen de winkelstraat uit en een volgende straat in waar woonhuizen staan. De vijf jongens die het meisje achternazitten zijn haar tot op één of anderhalve meter afstand genaderd, en zeker van hun prooi remmen ze alvast af. Dat geeft Ramon de kans hun voorbij te schieten en zich tussen het meisje en haar belagers op te stellen. Hij is tenslotte al vijfentwintig jaar en die jongens zijn nog maar blagen.

Ik zal ze weleens laten schrikken, neemt Ramon zich voor. Hij strekt zijn beide armen naar hen uit. 'Het is afgelopen, jongens!' roept hij hun toe. 'Afgelopen, en daarom opgehoepeld. Kunnen jullie wel, met z'n vijven tegen één meisje!'

Vier van de jongens deinzen door zijn forse stemgeluid en dreigende toon onmiddellijk achteruit. Eén niet, die loopt zelfs op Ramon toe. Het is maar een miezerig ventje en misschien wel daarom laat hij zich niet kennen. 'Bemoei je niet met onze zaken,' snauwt hij Ramon toe. Zijn handelwijze werkt op de anderen stimulerend. Misschien is dat ook de bedoeling? Want achter de jongen beginnen ze allemaal weer op te dringen.

Ramon ziet in dat hij iets doen moet om hen straks niet allemaal over zich heen te krijgen. Hij doet een stap naar schraalhans toe. Maar die blijft onvervaard. Hij ziet Ramon komen en plant onverschrokken zijn vuist in Ramons maagstreek. Die laat met een puf zijn lucht los. De eerste klap is dus voor Ramons tegenstander, al gaat het niet hard genoeg om hem uit te schakelen.

Hier moet een eind aan komen, denkt Ramon boos. Meent deze uit zijn krachten groeiende spriet dat hij tegen hem, een stevige, al volwassen man op kan? Even onverwacht als die jongen met zijn vuist, haalt nu Ramon uit, maar met zijn voet en hij geeft de jongen een fikse trap in zijn kruis. Dat doet deze op zijn beurt hijgend in elkaar krimpen. Daarop houden de anderen niet alleen geschrokken hun vaart in, ze beginnen zich zelfs terug te trekken. Hun aanvoerder ziet dat ze op het punt staan om hem in de steek te laten en haalt ook bakzeil. Waarschijnlijk om niet helemaal zijn gezicht te verliezen begint hij nog even te dreigen. 'Dit is nog niet over, ik kom terug met nog meer vrienden en dan krijg ik jou en die teef daar nog wel te pakken!' scheldt hij. Dan draait ook hij zich om en hij strompelt moeizaam met een hand tussen zijn benen achter de anderen aan.

Nu pas draait Ramon zich om naar het meisje. Ze is niet verder gevlucht, nadat hij zich zo plotseling tussen haar en de jongens opstelde. Ze moet kordater zijn dan hij dacht, om zomaar te blijven staan, terwijl de uitkomst toch eerst nog erg onzeker was. Nu leunt ze uitgeput op het stuur van haar fiets. Ramon heeft er zich al over verwonderd waarom ze niet meteen in de winkelstraat op haar fiets is gestapt om zich zo veel sneller uit de voeten te kunnen maken. Daar was een reden voor, ziet hij nu. Haar fiets is onberijdbaar door twee platte banden. Het is dus wel degelijk ernst geweest van die jongens om haar iets aan te doen. Daarvoor hebben ze haar tevoren de pas af willen snijden door de banden van haar fiets lek te prikken. Het meisje heeft dat kennelijk aanvoeld en is daarom onmiddellijk op de vlucht geslagen.

Ramon loopt naar haar toe.

Een dochter van Rinus Blik moet het zijn, dat is hem nu wel heel duidelijk, maar hij weet nog altijd niet haar voornaam. Hij heeft het er thuis alleen even met Gitta over gehad, ze noemde hem zo het viertal namen van de jongere zussen van Tiny, maar wist net zomin als hij welke naam bij dit meisje hoort. Hij heeft bij Gitta niet verder aangedrongen, omdat zijn zus er vooral niets

idyllisch achter moest gaan zoeken.

‘Dit is een akelige manier om kennis te maken,’ begint hij als hij bij het meisje is. ‘Maar ik ben blij dat ik je even kon helpen. Vijf jongens tegen één meisje, dat is geen verhouding.’

‘Nee, daar zijn we het in ieder geval over eens,’ zucht ze en ze kijkt hem onderzoekend en een beetje verlegen aan. ‘Jij bent toch Ramon Vermeule? Ik zie je weleens in de kerk.’

‘Dat klopt. Ik heb jou ook weleens daar gezien,’ bevestigt hij en hij werpt een paar onderzoekende blikken op haar fiets. ‘Nou, met die fiets kun je zo niet veel meer beginnen,’ constateert hij. ‘We zullen die maar naar jouw supermarkt mee terug nemen en daar ergens een fietsenmaker opzoeken.’ Hij steekt zijn handen al uit om het vervoermiddel van haar over te nemen.

Daar is het meisje het nog niet mee eens en ze blijft haar fiets stevig vasthouden. ‘Zouden die jongens me niet juist daar op mijn werk weer komen opzoeken?’ vraagt ze aarzelend en zo te zien toch nog niet helemaal bekomen van de schrik.

‘Die ene heeft een behoorlijke opstopper van me gehad,’ verzekert Ramon haar laconiek. ‘Ik denk dat hij voor vandaag weinig zin heeft overgehouden in nog een vechtpartij.’

Het meisje knikt. ‘Dan loop ik maar terug,’ zegt ze en ze draait haar fiets om.

Ze wil ervandoor en ik weet nog altijd haar voornaam niet, denkt Ramon. Daar moet ik iets aan doen. ‘Ik weet inmiddels dat je een van de dochters bent van Blik. Maar naar één ding moet ik toch blijven raden, daar kan ik niet achter komen,’ zegt hij.

‘O, wat is dat dan?’

‘De voornaam die bij jou hoort,’ bekent Ramon. ‘Ik ken enkel je zus Tiny van naam omdat ze in mijn groep zit op de catechisatie.’

‘O, nou, ik heet Alie,’ stelt ze zich dan voor met licht kleuren-de wangen. Is ze nou opeens zo verlegen?

Om het ijs te breken steekt Ramon haar over het stuur van de fiets heen een hand toe. ‘Hallo Alie. Prettig om echt kennis met

je te maken. Zullen we dan nu maar teruglopen naar vanwaar we kwamen?’

‘Ga je dan met mij mee terug?’ vraagt Alie.

Ramon haast zich om de goede indruk die hij op het meisje gemaakt heeft te bestendigen. ‘Natuurlijk, wat dacht je dan? Als we die fiets kwijt zijn, moet je ook nog naar huis. Daar ga ik ook voor zorgen.’

Alie zegt daar niets op terug en Ramon ziet dan eindelijk kans om de fiets van Alie over te nemen. Hij zet er de pas in.

Het meisje loopt gewillig met hem mee.

‘Heb je van deze gasten al eens eerder last gehad?’ vraagt Ramon haar onderweg.

‘O ja, zolang ik hier werk al. Ik denk dat ze een hekel aan refo’s hebben. Niet dat we elkaar kennen, maar een meisje dat in een rok naar haar werk bij een supermarkt komt, moet naar hun mening wel een refo zijn. Ze zijn al eens eerder achter me aan gekomen. Toen gebruikten ze ook van die zogenaamde bijdehante opmerkingen, maar zo erg als vandaag is het nog niet geweest. Nu voelde ik me werkelijk bedreigd en wist ik niets beters te doen dan met die kapotgemaakte fiets de vlucht te nemen.’

‘Ik maak me er zorgen over,’ frons Ramon.

‘Zorgen, waarom? Jij kunt ze wel de baas, denk ik.’

‘Ik maak me zorgen om jou,’ zegt hij dan wat stugger.

Alie geeft daar geen antwoord op en een tijdje lopen ze zwijgend verder. Maar Alie loopt duidelijk na te denken, want ineens zegt ze tegen Ramon: ‘We hoeven helemaal geen fietsenmaker te zoeken. Ik heb plakspullen in m’n tas en een bakje voor water hebben ze wel op het kantoor van de supermarkt. Zo direct zet ik m’n fiets meteen even op z’n kop.’

Maar Ramon denkt daar weer anders over. ‘Het is inmiddels over vijven,’ merkt hij op. ‘Ik wil je voorstellen die fiets nu gewoon in het steegje achter de supermarkt te stallen. Dan breng ik je wel met mijn auto naar huis en die banden plak ik morgenochtend wel voor je.’

‘Wat aardig van je,’ reageert Alie een beetje droog. ‘Maar heb je je wel gerealiseerd dat het morgen zaterdag is?’

‘Werk je hier dan niet op zaterdag?’ vraagt Ramon.

‘Jawel, maar jij niet, denk ik.’

‘Hulp moet je afnaken,’ vindt Ramon. ‘Morgenochtend kom ik voor jouw banden terug. Dan kan ik meteen hier poolshoogte nemen van de toestand rond die jongens.’

‘Dus dan moet ik morgenvroeg maar gaan lopen naar m’n werk?’ veronderstelt Alie.

‘Natuurlijk niet. Heb je me dat soms horen zeggen? Hoe laat begin je?’

‘Op zaterdag om halfacht.’

‘Dan kom ik rond zeven uur bij je thuis langs om je op te halen,’ stelt Ramon voor.

Dan lopen die twee de winkelstraat weer in. Ramon kijkt af en toe wat onderzoekend om zich heen, maar er is van hun belagers geen spoor te zien.

Bij de supermarkt aangekomen houdt Alie hem met fiets en al tegen. Het meisje blijkt zich nog steeds niet bij Ramons voorne-
men te hebben neergelegd, want ze zegt: ‘Jij hebt vanmiddag genoeg voor me gedaan. Ik wil zo eerst even naar huis bellen om te zeggen dat ik wat later ben. Dan kan ik toch eerst zelf die banden plakken. Ga jij nu maar gewoon naar huis.’ Ze maakt een beweging om haar fiets weer over te nemen.

Maar Ramon laat zich niet zo gauw verrassen. ‘Als je dat doet, loop je de kans dat straks, of anders morgenochtend, die lui weer op je staan te wachten en na wat ik hun daarnet geflikt heb, zullen ze je nog steviger willen aanpakken. Alie, je bedoelt het goed, maar het lijkt me geen goed idee.’

Zonder nog een verder antwoord van het meisje af te wachten schuift hij haar fiets de doorgang naast de winkel in. ‘Ziezo, die vind ik morgenochtend wel weer terug.’

Alie houdt hem niet meer tegen. De aarzelende blik is teruggekeerd in haar ogen. ‘Denk je echt dat het treiteren voorlopig nog

niet voorbij is?’ vraagt ze als Ramon zich weer bij haar voegt.

‘Ongetwijfeld niet,’ bevestigt hij.

‘Maar ik werk hier nu eenmaal, ik zal in de toekomst hier wel vaker rijden,’ protesteert ze. ‘Ik zei je al dat ik die jongens echt niet voor het eerst zag. Verwacht je werkelijk dat ze voortaan nog harder tegen me gaan optreden?’

‘Ja, en daarom mag je dus wel karate gaan leren,’ grinnikt Ramon. Dat gezegde levert een nog meer verschrikte blik in haar ogen op.

Nu krijgt Ramon medelijden met haar en hij legt zomaar even een hand op haar schouder. ‘Maak je niet extra bang, meid,’ zegt hij. ‘We doen het gewoon zoals ik heb voorgesteld en ik werk voorlopig nog iedere werkdag hier vlak naast. Zo’n kast van een gebouw is niet in een handomdraai gerenoveerd. Ik houd het wel in de gaten. Nou, kom op, dan breng ik je thuis.’

Alie sputtert niet meer tegen. Ze lopen samen twee straten verder naar zijn auto en stappen in.

‘Waarom werk jij eigenlijk hier?’ vraagt Ramon onderweg aan haar. ‘Je vader zal voor jullie thuis werk genoeg hebben, denk ik zo.’

‘Wel werk genoeg, maar het is voor hem niet te betalen als hij er ons alle vijf van onderhouden moet,’ legt Alie uit. ‘Daarom werk ik in deze supermarkt en Tiny heeft een baantje bij een dameskapsalon. Zo kunnen we het financieel net redden. Want behalve dat ik een paar uur per week hier werk, zit ik ook nog op het roc en onze twee jongste meiden gaan op het vmbo. Stella bezorgt tegenwoordig in de polder de krant, maar Roos, onze jongste, heeft ook wat zakgeld nodig en ook ons schoolgeld moet gedeeltelijk door onszelf betaald worden.’

‘Ga jij dan ook nog naar school?’ vraagt Ramon eerlijk verbaasd. ‘Ik dacht dat jij op jouw leeftijd daar al vanaf zou zijn.’

‘Maar ik ben nog maar net zeventien, hoor,’ zegt Alie.

‘Zeventien? Dan moet je behalve Tiny nog een zus hebben die ouder is dan jij!’

‘Klopt, dat is Rita, die is negentien. Zij volgt geen enkele opleiding meer, maar werkt hele dagen bij ons op de tuin en in de kas. Ze is er echt goed in. Pappa zegt weleens dat onze Rita een jongen had moeten zijn. Zij is de enige van ons kinderen die al een rijbewijs heeft, en drie keer per week gaat ze met pappa’s bestelbusje naar de veiling. Zonder haar zou pappa het niet redden. Zelf zit ik nu in het laatste jaar van mijn opleiding,’ legt Alie hun omstandigheden nog verder uit.

‘Waar leer je op dat roc dan voor?’ vraagt Ramon.

‘O, als ik slaag, kan ik gaan werken als onderwijsassistente en dat zal beslist wat beter betaald worden dan het werk dat ik nu doe in die supermarkt.’

‘Onderwijsassistente, hè? Nou, dat klinkt deftig,’ verwondert Ramon zich.

‘En wij van Bliëk zijn zo deftig niet, hè?’ merkt Alie dan op. Het klinkt een beetje bitter.

Ramon schrikt ervan. Hij heeft dus niet de juiste opmerking gemaakt en haast zich het te herstellen. ‘Misschien niet deftig, maar jij hebt fatsoen en pit genoeg, lijkt me,’ complimenteert hij haar.

Maar Alie voelt het aan. ‘Dank je wel. Je bedoelt het goed, maar je weet toch wel dat wij nu eenmaal niet zo veel mee hebben,’ zegt ze droogjes.

‘Wat bedoel je?’ vraagt Ramon nu. Hij heeft alleen gedacht aan een foutje in de manier waarop moeder Bliëk de was doet en dan, getuige de wat gekreukte kleren, speciaal de afwerking ervan.

Maar als Alie gaat uitleggen wat ze met ‘weinig mee hebben’ bedoelt, blijkt hem dat er ook nog iets anders speelt, wat haar meer dwarszit. Dat gaat helemaal niet over kleren.

Ze spreekt wat aarzelend, alsof ze zich afvraagt er wel goed aan te doen om hem dat te vertellen. Maar Ramon is iemand uit hun eigen kerkelijke gemeente, van veel wat ze wil zeggen zal hij al het een en ander weten. Daarom praat ze toch door.

‘Weet je, mijn vader heeft met hulp van Rita best eerlijk werk,

dat is het probleem niet. Maar terwijl vooral veel bloemenkwekers in de omgeving een dikbelegde boterham verdienen, is ons inkomen de laatste jaren niet echt geweldig. Ziekten in het gewas, moeilijkheden met de technische ondersteuning als beregeningsinstallaties en verwarming plagen pappa regelmatig. Alles is oud en geld voor vernieuwing is er niet...' Alie zwijgt even om na te denken en Ramon zegt niets maar wacht rustig af of ze nog verder zal gaan. Dat doet ze ook, en wat ze dan nog zegt, ziet Ramon als een nog duidelijker blijk van vertrouwen in hem.

'Dit jaar waren er zo veel problemen dat de diaconie van de kerk ons financiële hulp moest geven,' vertelt ze en het klinkt bedrukt.

Van die bekentenis schrikt Ramon een beetje. Dat wist hij niet. Wat een vernedering voor Blik om in deze redelijke welvaartstijd je hand te moeten ophouden bij de diaconie, leeft hij met Alie mee, maar hij zegt het niet hardop. Hij voelt zich nog meer begaan met dit gezin en vooral met Alie. Hij neemt zich nu nog sterker dan eerst voor om in elk geval Alie zo veel mogelijk uit haar problemen te houden. Het is een impuls die zomaar bij hem opkomt.

Maar waarom eigenlijk, vraagt hij zich dan af. Voelt hij soms iets van verliefdheid voor Alie? Is dat niet wat voorbarig van hem, peinst hij. Want wat kent hij dit meisje eigenlijk? Een paar glimpen in de kerk en twee ontmoetingen in de supermarkt. Wat trekt hem dan in dit kind met haar gekreukelde kleren? Is het medelijden? Omdat ze vanmiddag zonder zijn hulp het vege lijf nauwelijks heeft kunnen redden? Of is het aantrekkingskracht vanwege haar gave gezichtje? Ramon is er nog niet helemaal uit.

Een kwartier later levert hij zijn passagier bij haar thuis af. 'Morgenochtend rond zeven uur kom ik je weer halen,' zegt hij haar toe.

Alie heeft kennelijk ook nagedacht, maar over meer stoffelijke zaken. Want voor ze uitstapt, vraagt ze hem onderzoekend: 'Kun je eigenlijk wel banden plakken?'

Om die vraag moet Ramon lachen. ‘Denk eens na, Alie. Wij wonen in dezelfde polder als jullie. Zelfs nog wat verder bij de stad vandaan. Vroeger deden we, net als jullie nu, ook alles op de fiets. Je weet net zo goed als ik dat de wegen hier niet zo geweldig zijn. Ik heb in de achterliggende jaren heel wat banden geplakt. Dat komt echt wel goed! Nou, tot morgen.’

Dan zegt Alie hem wat beschaamd goeiendag en ze stapt uit.

Voor Ramon zijn auto heeft gedraaid en hij weer optrekt, ziet hij nog dat er binnen een aantal dames voor het raam naar hem staat te kijken. Hij grinnikt erom. Deze Alie komt uit een nest vol vrouwen, realiseert hij zich. Hij geeft toe dat hij zich verheugt op een verdere omgang. Zelfs al zou hij in de toekomst voor Alie nog weleens rond de supermarkt voor haar moeten knokken. Weer vraagt Ramon zich af wat hem nu precies trekt? Is dat haar knappe gezichtje of haar karakter? Maar wat kent hij daarvan? Alleen dat het meisje meestal weet wat ze wil en ook dat ze soms verlezen kan reageren.

J.D. HEEMSKERK

Geluk met droefheid en blijdschap

Ramon Vermeule werkt in de bouw. Als hij tijdens een van zijn middagpauzes in een supermarkt iets te drinken gaat halen, herkent hij een van de caissières als een van de dochters van de familie Bliet, de zeventienjarige Alie. Al snel blijkt dat zij door een aantal oudere schooljongens wordt gepest. Dat kan Ramon niet over zijn kant laten gaan. Hij weet de jongens meerdere malen af te schrikken en zo maakt hij echt kennis met Alie.

Ramon en Alie krijgen een relatie en dan ontdekt Ramon iets wat hem nog veel meer schokt dan het feit dat ze gepest wordt. Als de situatie bij Alie thuis echt uit de hand dreigt te lopen wordt de politie ingeschakeld en vindt Alie onderdak bij de familie Vermeule. Dat maakt de verstandhouding tussen haar en haar vader er niet beter op.

J.D. Heemskerk is een gevestigde naam in het genre. *Geluk met droefheid en blijdschap* is het zelfstandig te lezen vervolg op *Een mens is als kwetsbaar aardewerk*.

ISBN 978 94 0190 869 6 NUR 344

9 789401 908696

www.citerreeks.nl